

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **S. M.**, narozen X, státní příslušnost X
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. CPR-39506-7/ČJ-2018-930310-V237,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 11. 11. 2019, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. CPR-39506-7/ČJ-2018-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 11. 2018, č. j. KRPS-291593-101/ČJ-2016-010026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok a doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce předně namítá, že byl porušen § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, zejména skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení o tom, že správní orgán nedostatečně vypořádal uplatněné odvolací námitky a toliko převzal závěry správního orgánu I. stupně. Rovněž namítá, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou nepřiměřené. Žalovaná měla žalobci umožnit dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění tak působí žalobci stigma a budoucí problémy. Také délka uloženého správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem případu. Dále žalobce namítá, že nijak nezastírá, že na území České republiky pracoval. Dokonce souhlasí i se závěry správních orgánů, pokud jde o limity a podmínky, nebo dokonce samu podstatu volného pohybu služeb. Nesouhlasí však s důsledky, které z tohoto jednání správní orgány vyvodily. Žalobce uvádí, že získal povolení k pobytu na území P., které jej opravňovalo i k výkonu závislé práce. Nicméně jako prostý dělník a osoba práva neznalá pouze plnil pokyny svého zaměstnavatele a nemohl vědět, že porušuje české pobytové předpisy. Žalobce je tedy postihován za případná pochybení svého zaměstnavatele, jehož pokyny se řídil, či jiných subjektů. V tomto ohledu spatřuje žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to tím více, že se jednalo zjevně o pouhý exces žalobce, který je jinak osobou trestně zachovalou a nikterak společensky ani jinak závadovou.
3. Žalobce též namítá, že neměl žádnou možnost situaci ovlivnit a ani mít jakékoliv ponětí o tom, že by se jednalo o nezákonnou situaci. Sama otázka přeshraničního vysílání pracovníků je značně komplikovaná a žalobce bez právního vzdělání jí nemůže rozumět. Žalobce spolupracoval se správními orgány, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech svého zajištění. Žalobce nemá na území domovské vlasti žádné zázemí a celý svůj současný život má na území České republiky. Žalobce má na území České republiky celou svou rodinu, prožil zde velkou část svého života a vytvořil si zde pevné a stabilní zázemí. Dále žalobce namítá, že nebyla žalovanou dostatečně posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a jenom paušálně prochází jednotlivá zákonná hlediska bez bližšího zdůvodnění. Žalobce poukazuje na to, že s ohledem na ustálenou praxi správních orgánů je po jeho vyhoštění prakticky vyloučené, že by mu byl umožněn pobyt na území České republiky. Žalobce rovněž namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí s ohledem na nedostatek důvodů při posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života absolutní překážkou pro uložení správního vyhoštění (rozsudek č. j. 1 As 38/2007 – 80.)
4. Žalobce rovněž namítá nedostatečné posouzení otázky možnosti vycestování žalobce, když žalovaná zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudila to, zda by cizinci v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce tvrdí, že není zjevné, jak správní orgán vůbec ke svým závěrům dospěl, neboť podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. I z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když nemá možnost reagovat na důvody, pro které je konstatován závěr o bezpečném návratu do země původu. K posouzení hrozby vážné újmy žalobce poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008 – 61, byť se vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně, a v rozsudku č. j. 2 Azs 71/2006 – 82. Žalobce má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, avšak

tím se žalovaná nezabývala. Žalobce konfrontuje závěry závazného stanoviska k možnosti vycestování s informacemi uvedenými na webu Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“), především s doporučením necestovat do D. a L. oblasti U., kde stále dochází k nepravdivým ozbrojeným střetům. MZV rovněž nedoporučuje občanům České republiky cestovat do A. r. K. a města S. a vyzývá občany České republiky k obezřetnosti rovněž při cestách do Ch., D., Z., Ch., M. a O. oblasti. Žalobce je proto přesvědčen, že možnost jeho vycestování do domovské vlasti byla posouzena v rozporu s aktuálním stavem věci.

5. Žalobce rovněž namítá, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Zdůrazňuje, že se správními orgány plně spolupracoval, vypověděl po pravdě všechny podstatné skutečnosti, na území České republiky pobývá celá rodina žalobce, jeho b. je českým občanem. Správní vyhoštění je přitom žalobci uloženo za jeho první pochybení na úseku zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo správním orgánem I. stupně řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo pak napadeného rozhodnutí. S žalobními námitkami žalovaná nesouhlasí a odkazuje jak na napadené rozhodnutí, tak na prvostupňové rozhodnutí a má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zákonným způsobem a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co uvedl žalobce.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 25. 8. 2016 byl žalobce kontrolován při výkonu práce hlídkou cizinecké policie na stavbě v M. B., S.. Žalobce předložil cestovní pas č. X, v němž bylo vyznačeno p. dlouhodobé vízum typu D, číslo X, s platností od 19. 10. 2015 do 10. 6. 2016 na 180 dní. Na místě nepředložil jiné vízum, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky ani povolení k zaměstnání. Z důvodu podezření, že žalobce na území České republiky pobýval a vykonával zde zaměstnání neoprávněně, byl zajištěn a ještě v týž den s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
8. Při výslechu provedeném rovněž téhož dne žalobce uvedl, že je r., má p. s., který žije s b. m., v blízkosti jeho bydliště na U. Do České republiky přicestoval asi v polovině října 2015 na platné dlouhodobé p. vízum, uzavřel zde pracovní smlouvu s p. firmou, která zde má pobočku. Pracoval jako d. na stavbě, jméno firmy si již nepamatuje. Dále žalobce uvedl, že má v České republice přítelkyni K. T., u. národnosti, která má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt. I po skončení platnosti p. víza měl žalobce zájem na území České republiky zůstat. V únoru 2016 žalobce kontaktovala jistá N., která za částku 30 000 Kč slíbila zajistit české pracovní vízum. S touto osobou se žalobce viděl asi čtyřikrát, předal jí postupně domluvenou částku a měl za to, že má řádně o české vízum zažádáno a že na území pobývá legálně. Žalobce rovněž předložil potvrzení vystavené dne 18. 4. 2016 jistým Mgr. J. H. o tom, že má žalobce o české vízum zažádáno. Toto potvrzení mu předala ona N., které vystavil plnou moc, aby jej při podání žádosti o vízum zastupovala, kopii však nemá. Na stavbu v M. B. se žalobce dostal prostřednictvím kamaráda M. B., který mu rovněž zadával práci, spočívající ve vázání armatury na stropu stavby. Na stavbě žalobce pracoval asi jeden měsíc, mzdu zatím žádnou nedostal, slíbeno měl 100 Kč za hodinu. Dále

žalobce vypověděl, že si je vědom, že k výkonu práce na území České republiky potřebuje pracovní povolení, že toto pracovní povolení ani živnostenské oprávnění nemá, že není aktuálně zaměstnancem zahraniční firmy a není ani žadatelem o mezinárodní ochranu (azyl). Žalobce rovněž uvedl, že na U. může bydlet v domě svých r., prostředky na případné vycestování má, rodinným příslušníkem občana Evropské unie nebo České republiky není, na území České republiky nemá žádné rodinné vazby ani žádné příbuzné. K dotazu, zda by případné vycestování bylo zásahem do rodinného nebo soukromého života žalobce uvedl, že nikoli. Současně však žalobce uvedl, že vycestovat na U. nechce, nýbrž chce zůstat s přítelkyní v České republice. Z hlediska případného nebezpečí, které by mu znemožňovalo vycestovat, žalobce uvedl, že se obává nástupu do armády.

9. Na základě dožádání Úřad práce České republiky přípisem ze dne 29. 8. 2016 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání. V centrální databázi Ministerstva práce a sociálních věcí pak byl žalobce přihlášen zaměstnavatelem S. s. r. o. za účelem vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy na základě § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Jako zahraniční zaměstnavatel byla uvedena společnost F. S. z. o. o.
10. Dne 5. 9. 2016 obdržel správní orgán I. stupně informaci o právním zastoupení žalobce zástupcem, který jej zastupuje i v tomto soudním řízení.
11. K objasnění okolností případného zaměstnávání žalobce se správní orgán I. stupně obrátil na společnost S. s. r. o., která přípisem ze dne 7. 10. 2016 správnímu orgánu I. stupně sdělila, že žalobce není a nikdy nebyl jejím zaměstnancem a žádným pracovním povolením pro jeho osobu nedisponuje. Dále zaslala kopii smlouvy o provedení díla ze dne 15. 12. 2015 se zmíněnou p. společností F. S. z. o. o. a dodala, že podle této smlouvy nikdy nebylo plněno a opakované snahy o její rozvázání skončily pro nemožnost kontaktovat p. společnost vždy neúspěchem. Dále doplnila, že žalobce nikdy na Úřad práce nepřihlašovala a pokud taková písemnost existuje, pak jde o padělek.
12. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 11. 10. 2016. Obsah tohoto závazného stanoviska však soud na tomto místě neuvádí, neboť si závazné stanovisko správní orgán I. stupně vyžádal ještě dvakrát z důvodu dvojího vrácení věci žalovanou k novému projednání a rozhodnutí. Poprvé ve věci správní orgán I. stupně rozhodl dne 1. 12. 2016 pod č. j. KRPS-291593-31/ČJ-2016-010026. Toto rozhodnutí bylo k odvolání opomenutého účastníka řízení, přítelkyně žalobce K. T. (dále též jen „přítelkyně žalobce“), zastoupené týmž právním zástupcem, zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 1. 2. 2017, č. j. CPR-1727-2/ČJ-2017-930310-V237, ve stručnosti z důvodu nepřibrání přítelkyně žalobce a z toho vyplývající vady spočívající v nedostatečném posouzení dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.
13. Po vrácení věci k novému projednání správní orgán I. stupně dožádal pobytovou kontrolu na adrese P., P. B., kde je hlášena k dlouhodobému pobytu přítelkyně žalobce. Z výsledku pobytové kontroly provedené dne 23. 2. 2017 v 17:30 hodin vyplynulo, že na uvedené adrese nemá ani žalobce ani přítelkyně žalobce pronajatý žádný byt. Přítelkyně žalobce pouze občas přespí u své m. I. B., která na uvedené adrese bydlí. Dále správní orgán I. stupně dožádal pobytovou kontrolu na adrese n. b. S., P., kterou zjistil z Cizineckého

informačního systému (CIS) a kterou jako novou adresu společné domácnosti žalobce a jeho přítelkyně sdělil i jejich zástupce. Výsledek této pobytové kontroly dne 23. 3. 2017 v 16:30 hodin byl rovněž negativní. Na domovních zvoncích nebylo uvedeno ani jméno žalobce ani přítelkyně žalobce. Policejní hlídka se pokoušela dozvonit i na ostatní nájemníky, ale bezúspěšně. K dotazu správce domu, S. b. d. P., S. (dále jen „SBD“), sdělil, že ani žalobce ani jeho přítelkyně nejsou u něj hlášeny jako bydlící osoby.

14. Usnesením ze dne 11. 4. 2017, č. j. KRPS-291593-58/ČJ-2016-010026, správní orgán I. stupně rozhodl, že přítelkyně žalobce je účastníkem řízení o správním vyhoštění žalobce. V odůvodnění uvedl, že důvodem je zjištění skutečného stavu věci a tvrzení žalobce, že se svojí přítelkyní sdílí společnou domácnost jako druh a družka.
15. Při výslechu dne 28. 4. 2017 přítelkyně žalobce uvedla, že v České republice žije na základě povolení k dlouhodobému pobytu, je osobou samostatně výdělečně činnou a živí se jako překladatelka. Se žalobcem se poznala v roce 2013, společný vztah mají dva roky, přičemž ve společné domácnosti žijí od roku 2016, kdy přicestoval do České republiky. Pokud je jí známo, tak žalobce přicestoval naposledy na podzim roku 2015 za prací. Bydlel na adrese P., P. B. jako ona. Jde o ubytovnu, kde měl každý svůj pokoj, občas společně přespali. Dále uvedla, že o tom, že žalobce nemá platné povolení k pobytu na území České republiky, se dozvěděla až poté, co byl zajištěn v srpnu 2016. Povolení k pobytu mu měla zajistit nějaká žena, jejíž jméno si nepamatuje. V prosinci 2016 se pak dozvěděla, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění. Společný vztah charakterizuje jako vztah druha a družky, do budoucna plánují i společnou rodinu. Od 21. 12. 2016 společně žijí v pronajatém bytě na adrese n. b. S., P., přičemž nájem platí ona. Smlouva je uzavřena s vlastníci bytu paní Ch. Jména na zvoncích u vstupních dveří nemají. Žalobce momentálně nemůže pracovat, takže jej živí ona. Dále přítelkyně žalobce uvedla, že s b. m. není žalobce v kontaktu a s r. na U. nemá dobré vztahy. Pokud by měl žalobce vycestovat, bude to pro ni představovat citovou újmu, protože žalobce považuje za svoji rodinu, chce s ním žít a na U. jej následovat nechce. Potvrdila rovněž, že žalobce má obavu z nástupu do armády.
16. Při výslechu dne 29. 6. 2017 žalobce potvrdil, že jeho přítelkyně pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná, vydělává 30 000 až 35 000 měsíčně hrubého, že se znají od roku 2013, společně žijí od roku 2015, od 21. 12. 2016 na adrese n. b. S., P. v bytě, pronajatém od paní Ch. za který přítelkyně žalobce platí 14 000 Kč. Žalobce uvedl, že k přítelkyni jej váže citový vztah, chtěli by založit rodinu. K opakované nepřítomnosti na adrese společného bydliště se žalobce vyjádřil tak, že nebyl zřejmě nikdo doma a nabídl proto telefonní kontakt na přítelkyni, aby bylo možné kontrolu zrealizovat. Momentálně žalobce nepracuje, živí jej přítelkyně. Pokud jde o žádost o mezinárodní ochranu, odkazuje žalobce na azylový spis. K nebezpečím, kterých se po návratu do vlasti obává, žalobce uvedl politické důvody a reálnou obavu z války. Dále žalobce uvedl, že se spíše nemá kam na U. vrátit, nicméně že tam má r. a b. Prostředky na vycestování již nemá, živí jej přítelkyně, jiné než uvedené vazby žalobce v České republice rovněž nemá. Správní vyhoštění by se jej dotklo v tom, že by musel opustit přítelkyni.
17. Po obstarání dalšího závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování a zjištění aktuální situace na U. od Zastupitelského úřadu v K. vydal správní orgán I. stupně v pořadí druhé rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18. 8. 2017, č. j. KRPS-291593-86/ČJ-2016-010026. K odvolání žalobce bylo i toto rozhodnutí žalovanou zrušeno dne 22. 5. 2018 pod č. j. CPR-26384-3/ČJ-2017.930310-V237. Důvodem pro zrušení bylo

nedostatečné zjištění skutkového stavu o soukromých poměrech žalobce, které tak neumožnilo v dostačené míře a rozsahu posoudit zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně se měl více zajímat o společné soužití obou účastníků řízení a vyvinout více snahy při provádění pobytové kontroly, zvláště za situace, kdy žalobce nabídl telefonní kontakt za účelem zpřístupnění bytu pro případ provádění další pobytové kontroly.

18. Po druhém vrácení věci správnímu orgánu I. stupně tento dožádal další pobytovou kontrolu na adrese n. b. S., P. Z výsledku pobytové kontroly provedené dne 28. 6. 2018 v 19:15 hodin vyplynulo, že do domu se nelze dostat jinak než zadáním vstupního kódu nebo vpuštěním ze strany některého z obyvatel domu. Jeden ze zvonků u vstupních dveří byl označen „M., Ch.“. Po zazvonění na tento zvonek však nikdo nereagoval. Hlídce se podařilo do domu dostat a vytěžit náhodnou obyvatelku domu. Ta dle fotografií z CIS žalobce ani jeho přítelkyni nepoznala, resp. uvedla, že je v domě nikdy neviděla a nezná je. V suterénu domu byla jedna z poštovních schránek označena jmenovkami „M.+ T. K.“, další samostatná schránka byla označena „Ch.“, Zvonek u vstupní chodby k oběma bytům č. X a X nebyl nijak označen, na zvonění nikdo nereagoval. V domě byl vytěžen ještě jeden obyvatel, který na fotografiích z CIS rovněž žalobce ani jeho přítelkyni nepoznal, resp. uvedl, že je v domě nikdy neviděl a nezná je. Policejní hlídka provádějící pobytovou kontrolou posléze telefonovala na žalobcem udané mobilní telefonní číslo, které má patřit přítelkyni žalobce. Po zavolání bylo slyšet vyzváněcí tón, hovor však nebyl přijat ani nebylo voláno zpět. Policejní hlídka výslovně zaznamenala, že telefonováno bylo z čísla, které se nezobrazuje jako „skryté číslo“ a je tedy na něj možné volat zpět. Opakované pobytové kontroly byly provedeny dne 3. 7. 2018 v 10:15 hodin a dne 10. 7. v 17:15 hodin, a to vždy se shodným výsledkem včetně bezúspěšné realizace telefonátu na žalobcem udané telefonní číslo. Dotazem na SBD bylo zjištěno, že paní Ch. neposkytla žádné informace o svých nájemnících, žalobce ani jeho přítelkyni SBD v evidenci nemělo, na paní Ch. byl k dispozici pouze kontaktní email.
19. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ze dne 9. 9. 2018. Ministerstvo vnitra vyšlo z výpovědi žalobce, z výpovědi přítelkyně žalobce a z informací o politické a bezpečnostní situaci a o stavu dodržování lidských práv na U. V závazném stanovisku jsou uvedeny konkrétní dokumenty, z nichž Ministerstvo vnitra vycházelo. Ministerstvo vnitra nedospělo k závěru, že by žalobci po návratu do vlasti hrozil trest smrti, žalobce rovněž neuvedl žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by mu v jeho vlasti hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Výslovně Ministerstvo vnitra uvedlo, že obec V. v I. oblasti, odkud žalobce pochází, a kde žije rovněž jeho b. m. a s., není v současné době střety u. vládních vojsk a povstalců nijak zasažena. Žalobce ani žádnou konkrétní obavu, s výjimkou možnosti povolání do armády, nezmínil. K branné povinnosti se Ministerstvo vnitra vyjádřilo tak, že jde o základní státoobčanskou povinnost a samo případné povolání k nástupu vojenské služby není možné pokládat za pronásledování nebo persekuci, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem plynoucím z účasti na bojových akcích. Nebyly tedy shledány důvody, které by žalobci bránily vycestovat do jeho vlasti.
20. Správní orgán I. stupně si rovněž vyžádal prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“) další informace od Zastupitelského úřadu v K. (dále jen „ZÚ“). Z

odpovědi ze dne 16. 5. 2018 se podává, že ZÚ nemá žádné informace o tom, že by se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu lišila od situace ostatních u. občanů a nebyl zaznamenán případ, kdy by se taková okolnost stala důvodem k postihu ať již ze strany u. orgánů či jiných osob. Samotný dlouhodobý pobyt v zahraničí může navráťivšímu se působit praktické problémy, jako jsou propadlé doklady, neznalost nových pravidel, zpretrhané rodinné a sociální vazby, nicméně jde čistě o individuální otázku. Přípisy ze dne 22. 9. 2018 byli oba účastníci řízení vyrozuměni o ukončení shromažďování podkladů a byla jim poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům, čehož ani jeden z nich nevyužil.

21. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 15. 11. 2018 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok a doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 19. 11. 2018, které doplnil podáním ze dne 10. 12. 2018. Obsah odvolání je z hlediska argumentace v zásadě shodný s žalobou.
22. Žalovaná požádala o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 9. 9. 2018. Ministr vnitra je svým závazným stanoviskem ze dne 3. 10. 2019 potvrdil. Uvedl, že Ministerstvo vnitra se v závazném stanovisku dostatečně zabývalo bezpečnostní situací na U. a správně vyhodnotilo, že žalobci ohrožení života ani lidské důstojnosti po návratu do vlasti nehrozí. Rovněž poukázal na to, že I. oblast, odkud žalobce pochází, není zasažena střety vládních vojsk se separatisty, je plně pod kontrolou centrální u. vlády, všední život probíhá v místě bydliště žalobce v mezích normálu, jsou zajištěny potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů. Ve správním spise je založena Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o situaci na U. ze dne 25. 4. 2019. Dne 8. 10. 2019 byl žalobce vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům, čehož nevyužil. Napadeným rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019 žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
23. Žalovaná vyšla z toho, že byly ve vztahu k žalobci naplněny skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správný byl i závěr správního orgánu I. stupně o nedovoleném zaměstnání žalobce na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání (nejméně dne 25. 8. 2016) i závěr o neoprávněném pobytu na území České republiky v období od 11. 6. 2016 do 25. 8. 2016. Bylo rovněž prokázáno, že žalobce svým pobytem na území České republiky, který zaměřil toliko na výdělečnou činnost, výrazným způsobem (o 76 dnů) překročil dobu platnosti dlouhodobého víza P. r. typu „D“, č. X, čímž zcela zmařil možnost, aby případně jako legální mohla být vyhodnocena jeho pracovní činnost, kterou žalobce v České republice dle vlastního sdělení vykonával po dobu cca jednoho měsíce před 25. 8. 2016. Délka doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, odpovídá nejen délce zjištěného protiprávního jednání žalobce, ale též všem relevantním okolnostem. K odvolacím námitkám se žalovaná vyjádřila následujícími způsoby. Odvolací námitku vytykající porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu shledala žalovaná natolik obecnou a obsahově nedostatečně vymezenou, že neumožňuje obsírnější reakci než jak bylo uvedeno shora.

24. K odvolací námitce nesprávnosti zjištění ve vztahu k naplnění důvodu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že šlo v případě žalobce o zaměstnání, i přesto že nedisponoval pracovní smlouvou, dohodou o provedení práce či dohodou o pracovní činnosti, neboť materiálně byly podmínky závislé práce naplněny. Žalobce nebyl držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty ani platného povolení k zaměstnání vydaného krajskou pobočkou Úřadu práce. Žalovaná nadto zkonstatovala, že žalobcova pracovní činnost na území České republiky ani nemohla být vyhodnocena jako legální, neboť překročil dobu platnosti svého dlouhodobého p. víza, přičemž bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu žalobce legálně na území České republiky zaměstnáván být nemohl. V případě žalobce tak šlo nejen o zaměstnání bez povolení k zaměstnání, nýbrž o zaměstnání bez oprávnění k pobytu a dále o neoprávněný pobyt na území České republiky. Již jen z tohoto důvodu se nemohlo jednat o zaměstnání podléhající výjimce definované ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Přesto se žalovaná obecně k otázce výkonu zaměstnání na základě p. dlouhodobého víza vyjádřila a uvedla, že k tomu, aby se mohlo jednat o přeshraniční služby poskytované zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, musel by tento jiný členský stát Evropské unie být místem běžného výkonu zaměstnání žalobce.
25. Žalobce však za prací do České republiky přicestoval bez toho, že by pro svého p. zaměstnavatele pracoval v P., sám při výsledku uvedl, že pracovní smlouvu se svým p. zaměstnavatelem uzavřel až v České republice, ale že fakticky neví, pro koho pracuje, protože jméno svého p. zaměstnavatele si nepamatuje. Žalobce byl přihlášen společností S. s. r. o. jako cizinec vyslaný k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a zmíněný obchodněprávní vztah byl potvrzen předložením smlouvy o dílo uzavřené dne 15. 12. 2015. Současně však bylo společností S. s. r. o., která v této smlouvě o dílo figuruje jako objednatel, sděleno, že nikdy nedošlo k plnění zmíněné smlouvy a že druhá smluvní strana, společnost F. S. z o. o., nikdy podle této smlouvy neprovedla žádné práce ani neposkytla pracovníky, že snaha o kontakt s touto společností za účelem zrušení předmětné smlouvy byla vždy neúspěšná. Společnost S. s. r. o. rovněž sdělila, že zaměstnání žalobce na Úřadu práce nehlásila. Žalovaná tak neměla pochyb o tom, že žalobce se protiprávního jednání dopustil, čímž byly naplněny skutkové podstaty obou ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců.
26. K odvolací námitce nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí žalovaná výslovně zmínila potřebu aplikace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že musí být zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, jehož kritéria jsou definována v § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalované se správní orgán I. stupně těmito kritérii zabýval a všechny okolnosti zohlednil. Oblast soukromého a rodinného života žalobce dle žalované prolíná celou část prvostupňového rozhodnutí hodnotící přiměřenost. I žalovaná připouští, že rozhodnutím o správním vyhoštění dojde k zásahu do soukromého či rodinného života cizince, v uvedeném rozsahu však jde o zásah zcela korespondující nejen se závažností zjištěného protiprávního jednání, ale i s osobní situací žalobce. Žalobce sice v řízení prezentoval existenci svého vztahu k přítelkyni, ani přes opakované snahy správního orgánu I. stupně však nebylo jejich soužití na uváděné adrese prokázáno. Žalovaná se vyjádřila i k otázce, že jejich vztah nemusí být nijak ohrožen, neboť jsou oba státními příslušníky téhož státu, mohou tedy realizovat svůj případný vztah i na U. či v jiné zemi, případně mohou využít komunikačních technologií, návštěv, a to i s ohledem na to, že doba, po kterou není

žalobci umožněno vstoupit na území Evropské unie, není tak dlouhá, aby jejich případné dočasné odloučení znamenalo ohrožení existence prezentovaného vztahu. Žalovaná zdůraznila, že žalobce byl na základě dlouhodobého p. víza sice oprávněn časově omezeně vstupovat i do jiných států Evropské unie, nikoli v nich však bez dalšího vykonávat pracovní činnost. Hodlal-li se tedy žalobce dlouhodobě usadit právě v České republice, měl požádat o příslušné vízum právě zde a nikoli v P.

27. Žalovaná se vyjádřila i k odvolací námitce, že správní vyhoštění ovlivní vyhlídky žalobce na případné udělení povolení k pobytu na území České republiky i k otázce nezohlednění celkové délky jeho pobytu na území. K odvolací námitce v oblasti existence důvodů, které by znemožňovaly vycestování žalobce, žalovaná uvedla a podrobně vysvětlila, že k této otázce si v souladu se zákonem o pobytu cizinců správní orgán I. stupně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, jehož obsah je závazný pro výrokovou část prvostupňového rozhodnutí. K odvolání žalobce si žalovaná vyžádala v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od ministra vnitra. Obsah potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra, k němuž se žalobce již dále nijak nevyjádřil, je pak stejným způsobem závazné pro výrokovou část napadeného rozhodnutí. Žalovaná uzavřela, že protiprávní jednání žalobce bylo v řízení prokázáno v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, prvostupňové rozhodnutí je zákonné a přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu žalobce.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované § 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
29. Soud na základě návrhu žalobce ve věci nařídil jednání. Z jednání se v předstihu omluvila žalovaná a plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Zástupce žalobce při jednání setrval na dosavadním procesním stanovisku.

Posouzení žalobních bodů

30. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
31. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu,“.
32. Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
33. Soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností závazného stanoviska ministra

vnitřa ze dne 3. 10. 2019, č. j. MV-105907-2/OAM-2019 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“) jakožto podkladového úkonu, jehož zákonnost je oprávněn posoudit podle § 75 odst. 2 s. ř. s. tehdy, pokud jím není sám vázán a pokud zákon neumožňuje žalobci napadnout je samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Žalobce namítá nedostatečné posouzení otázky možnosti jeho vycestování, kdy žalovaná zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudila to, zda by žalobci v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce tvrdí, že není zjevné, jak správní orgán vůbec ke svým závěrům dospěl, neboť podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Byť tedy žalobce námitku formálně směřuje do napadeného rozhodnutí, jde o námitku směřující proti obsahu závazného stanoviska, které je v otázce možnosti vycestování cizince pro žalovanou závazné. K tomu soud zjistil, že v řízení bylo v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců opatřeno nejprve závazné (souhlasné) stanovisko Ministerstva vnitra, které bylo k odvolání žalobce přezkoumáno potvrzujícím závazným stanoviskem.

34. Toto potvrzující závazné stanovisko dle názoru soudu splňuje veškeré náležitosti závazného stanoviska, je srozumitelné a určité, je z něj zjevné, jak ministr vnitra otázku možnosti vycestování žalobce posoudil, jakými úvahami byl veden i z jakých podkladů vycházel. V potvrzujícím závazném stanovisku, které tvoří jeden celek s přezkoumávaným závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, jsou dle soudu uvedeny veškeré relevantní důvody, proč oba dotčené orgány shledaly, že vycestování žalobce je možné. Nelze tak přisvědčit žalobci, že by nemohl reagovat na důvody, pro které byl jeho návrat do vlasti shledán jako možný. Nadto byl žalobce výslovně žalovanou vyrozuměn o ukončení shromažďování podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí a výslovně bylo zmíněno opatření potvrzujícího závazného stanoviska. Žalobce sám v průběhu správního řízení žádné relevantní informace vztahující se k jeho osobě, z nichž by na nějaké nebezpečí jemu hrozící bylo možno usuzovat, neuvedl. Důvodem, který setrvale uváděl, byla obava z nástupu do armády a posléze zmínil blíže nespecifikované politické důvody. S první okolností se obě závazná stanoviska přezkoumatelně vypořádala a i soud je toho názoru, že tato obava žalobce nenaplnuje pojmové znaky mučení či jiného nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. S druhou okolností se vypořádávají v rozsahu, v jakém to pro její obecnost je možné. Pokud žalobce neuvedl, o jaké politické důvody jde, nemohl očekávat, že správní orgány je budou moci posoudit a případně zohlednit. Za této situace, kdy nebyly u žalobce shledány žádné důvody, pro které by bylo třeba se obávat o jeho život, zdraví či lidskou důstojnost, si soud ověřil, že závěr potvrzujícího závazného stanoviska je jednoznačný a plyne z něj, že I. oblast, z níž pochází žalobce, je jednak stovky kilometrů od oblasti nepokojů vzdálená a jednak je v zásadě bezpečná a pod kontrolou u. vlády. Ve spise je současně založena podrobná zpráva o situaci v zemi vydaná ke dni 25. 4. 2019. Z mapy administrativního uspořádání U. soud seznal, že I. oblast je prakticky na opačné straně U., z. od K. oblasti, vzdálená od L. oblasti přibližně 1 400 km.
35. Není rovněž pravdivé tvrzení žalobce, že by závazná stanoviska pomíjela ozbrojený konflikt na U. Touto otázkou se závazná stanoviska zabývají, nicméně dotčené orgány dospěly k závěru, že oblast, z níž pochází žalobce, tímto konfliktem zasažena není, život v ní probíhá v mezích normálu, veřejné služby jsou zajištěny a státní orgány mají oblast pod kontrolou. Soud jistě souhlasí s tím, že vnitrostátní konflikt do jisté míry ovlivňuje situaci v zemi, nicméně současně platí, že podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu

svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“. Skutečným nebezpečím ve smyslu citované Úmluvy se rozumí nebezpečí mučení nebo podrobení nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Soud současně porovnal žalobcova nynější tvrzení s tím, co vypověděl před správním orgánem I. stupně. Z první výpovědi žalobce vyplynulo, že na U. se má kam vrátit a jako důvody, které by mu bránily vycestovat, uvedl toliko vztah s přítelkyní a obavu z nástupu do armády. Žalobce při další výpovědi výslovně uvedl, že poblíž jeho bydliště žije i jeho b. m. a s. Pokud žalobce konfrontuje závěry potvrzujícího závazného stanoviska k možnosti vycestování s informacemi uvedenými na webu MZV, především s doporučením necestovat do D. a L. oblasti U., soud předně konstatuje, že tyto informace jsou informací a případně varováním pro občany České republiky, které nelze bez dalšího vztahovat na státní příslušníky dané země, jíž se informace MZV týká. Dále soud znovu zdůrazňuje, že žalobce pochází z oblasti více než 1 000 km vzdálené od oblastí, kde dochází k ozbrojeným střetnutím. Stejně tak ve výčtu oblastí, do nichž není doporučeno českým občanům cestovat, předestřeném žalobcem, není I. oblast ani uvedena a argumentace webovými stránkami MZV je tudíž i nepřiléhavá. Pokud MZV nevaruje ani české občany před cestami do předmětné I. oblasti, jen stěží může žalobce takovými informacemi argumentovat ve svůj prospěch. Soud tedy neshledal potvrzující závazné stanovisko nepřezkoumatelným, a proto není tento žalobní bod důvodný.

36. Soud se dále zabýval námitkou tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů při posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud předesílá, že žalobce v žalobě neuvedl, v čem konkrétně má nepřezkoumatelnost spočívat. Pouze obecně uvedl, že se správní orgány obou stupňů nedostatečně zabývaly kritérii uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, případně že se jimi zabývaly pouze formalisticky. Nepředestřel však v žalobě žádné konkrétní okolnosti, v nichž by měl soud nepřezkoumatelnost spatřovat. Na druhou stranu platí, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem rozhodnutí a k tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). V případě napadeného rozhodnutí soud nepřezkoumatelnost neshledal. Žalovaná přezkoumala zákonnost a v rozsahu uplatněných odvolacích námitek i věcnou správnost prvostupňového rozhodnutí. Vypořádala se se všemi uplatněnými odvolacími námitkami, napadené rozhodnutí je srozumitelné, logicky uspořádané a vnitřně nerozporné. Ani v otázce posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce soud nepřezkoumatelnost neshledal. Správní orgány obou stupňů se zabývaly veškerými relevantními skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, a soud je má za dostatečně srozumitelně vysvětlené a aplikované na konkrétní případ žalobce. Soud neshledal žádnou okolnost, kterou by žalobce v řízení namítal a s níž by se žalovaná nevypořádala, či by nebylo zjevné, jak se s ní vypořádala.
37. Soud si povšiml pouze jedné okolnosti, která by potenciálně mohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jde o nesoulad mezi stanovenou dobou k vycestování, která byla žalobci v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena v délce 30 dnů, a částí odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaná zabývá délkou této doby, uvádí ovšem 10 dnů. Soud však současně zjistil, že žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí odvolací námitku, v níž namítá

nepřiměřenou krátkost doby k vycestování v délce pouhých deseti dnů, avšak v rozporu se zněním prvostupňového rozhodnutí, které k vycestování žalobce stanovuje 30 dnů. Žalovaná si měla tohoto rozporu všimnout a tomu uzpůsobit vypořádání této odvolací námítky, neboť odvolací námitka se zcela míjela s tím, jak bylo rozhodnuto, a proti třicetidenní lhůtě žalobce nic nenamítal. Na straně druhé však právě z toho důvodu, že se na této zdánlivé vadě podílel sám žalobce, ať již proto, že se nedostatečně seznámil se zněním prvostupňového rozhodnutí či proto, že se jeho právní zástupce zmýlil, neshledává soud tuto izolovanou procesní vadu způsobitou přivodit nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ve světle těchto okolností soud na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí nehledí jako na vnitřní rozpor mezi výrokem a odůvodněním, ale jako na nadbytečnou část odůvodnění. Soud zohlednil i fakt, že žalovaná se vypořádávala s dobou k vycestování kratší, než byla stanovena, a tudíž lze důvodně předpokládat, že tím spíše by u žalované obstála doba delší. Soud rovněž podotýká, že stanovená lhůta je v souladu s rozpětím, v němž je možné podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování žalobci stanovit. Žalobní bod není důvodný a ani z moci úřední soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal.

38. Nyní soud přistoupí k vypořádání dalších žalobních bodů. Předně konstatuje, že žalobce vznesl pouze obecnou námitku o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Soud proto rovněž v obecnosti konstatuje, že žalovaná vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra a potvrzující závazné stanovisko (včetně zpráv o zemi původu a informací získaných od Zastupitelského úřadu v K.), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s žalobcem, že o skutkovém stavu panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce v žalobní námítce nijak nespecifikoval, v čem (jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 – 49 „[s]oudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náležití žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou.“. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporou, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil a ve své námítce setrval jen zcela v obecné rovině.
39. Soud se ztotožňuje se závěry žalované, které ostatně sám již výše zopakoval, že veřejný zájem na vyhoštění převážil nad veřejným zájmem na soukromém a rodinném životě

žalobce, neboť nic, co v řízení vyšlo najevo, nepředstavuje újmu natolik závažnou, aby tomu bylo naopak. Je třeba vzít v úvahu, že nelegální pobyt žalobce a výkon pracovní činnosti na území České republiky rozhodně nebyl krátkodobý ani nezaviněný. Žalobce si musel být vědom toho, že ode dne 11. 6. 2016 pobývá v České republice neoprávněně a v tomto stavu vědomě setrval až do dne zajištění. Soud nemůže brát v úvahu jakési potvrzení vystavené zjevně soukromou osobou, o němž muselo být i žalobci, který se prezentuje jako prostý dělník, zřejmé, že mu žádné pobytové oprávnění na území České republiky nezaručuje. Podstatné je pak rovněž to, že tento protiprávní stav musela ukončit až pobytová kontrola, v jejímž důsledku pak bylo zahájeno správní řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Teprve pokud by zde převážil veřejný zájem na soukromém a rodinném životě žalobce, chyběl by tudíž veřejný zájem na vyhoštění, což by vedlo k postupu podle § 50a odst. 3 písm. c) ve spojení s odst. 6 zákona o pobytu cizinců, kdy by připadalo v úvahu dobrovolné opuštění území do státu, v němž žalobce může legálně pobývat (srov. § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Jak již bylo ale shora vysvětleno, v případě žalobce jakékoliv hájitelné tvrzení o existenci rodinného a soukromého života v České republice chybí, a proto veřejný zájem na jeho vyhoštění nutně převládá. Tento žalobní bod není důvodný.

40. Dále žalobce opět jen obecně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaná nedostatečně vypořádala uplatněné odvolací námitky. Žalobce však nespecifikoval jedinou odvolací námitku, která měla být nesprávně vypořádána, a též neuvedl žádné argumenty, ze kterých by toto nesprávné vypořádání odvolacích námitek vyplynulo. V tomto ohledu soud k obecné námitce žalobce toliko obecně uvádí, že neshledal v postupu žalované nezákonnost spočívající v nesprávném či nedostatečném vypořádání odvolacích námitek žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41).
41. Žalobce dále namítá, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením a bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. K tomu soud uvádí, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ani § 119 odst. 2 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců neposkytují správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, zda žalobce se správními orgány spolupracoval, dopustil se porušení pobytových předpisů poprvé, je osobou trestně zchovalou, resp. jinak společensky nezávadovou, či zda nebude moci cestovat a ulpí na něm (blíže nespecifikované) stigma, nebo že spekuluje o tom, že vyhoštění mu přinese budoucí problémy se získáním povolení k pobytu na území České republiky. Podstatné je, že žalobce v době pobytové kontroly a zajištění pobýval na území České republiky, aniž měl k takovému pobytu platný titul. Žalobce nejen že neměl platné povolení k pobytu od českých orgánů, ale i jeho dlouhodobé p. vízum již nebylo platné. Nadto, žalobce na území České republiky vykonával zaměstnání, ač k tomu neměl příslušné oprávnění, čímž naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění hned ze dvou důvodů. Pokud jde o délku správního vyhoštění, tak byla správními orgány obou stupňů řádně zdůvodněna (srov. str. 6 prvostupňového rozhodnutí a str. 7 napadeného rozhodnutí), když bylo přihlédnuto na jedné straně k tomu, že žalobce naplnil dva důvody pro uložení správního vyhoštění a na druhé straně k tomu, že na území České republiky žalobce dle svého tvrzení vede společnou domácnost s přítelkyní žalobce. Z tohoto druhého důvodu byla doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území Evropské unie, zkrácena z dvou na jeden rok. Bylo

tedy i přihlédnuto k individualizovaným okolnostem a konkrétní životní situaci žalobce. Žalobní bod proto není důvodný.

42. Žalobní námitky týkající se výkonu pracovní činnosti na území České republiky soud posoudil takto. Žalobce nespornuje, že na území České republiky pracoval, ani výklad, který správní orgány obou stupňů zaujaly při výkladu realizace volného pohybu pracovníků a služeb. Soud předesílá, že v tomto konkrétním případě, zcela v souladu s žalovanou, není vůbec možné uvažovat o legálnosti výkonu práce na území České republiky, neboť žalobce v den, kdy byl kontrolován a zajištěn žádným povolením k pobytu na území Evropské unie nedisponoval. Žalobce sice uvedl, že nějakou pracovní smlouvu podepsal, ví, že to bylo s p. firmou, že se tak stalo až na území České republiky, ale nepamatuje si jméno firmy a ani tuto smlouvu nepředložil. Ani v žalobě pak žalobce žádné bližší okolnosti neuvádí. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že společnost S. s. r. o. popírá jakékoli vzájemné plnění se společností F. S. z. o. o. a dodává, že žalobce na Úřad práce ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nepřihlásila. S tímto zjištěným skutkovým stavem se tedy zcela zřetelně mýlí tvrzení žalobce o tom, že se řídil pokyny svého zaměstnavatele, kterého zjevně ani nezná. Žalobce při výsledku uvedl, že si je vědom, že porušil české pobytové předpisy a předpisy vztahující se k výkonu pracovní činnosti. I kdyby tomu však tak nebylo a žalobce si toho nebyl vědom, plně by na žalobce v tomto případě dopadala zásada, že neznalost právních předpisů nikoho neomlouvá. V případě žalobce tu jsou totiž zcela zjevné okolnosti, které vylučují i to, aby byl v dobré víře o tom, že pobývá a pracuje na území České republiky legálně. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobci bylo vystaveno jakési potvrzení, z něhož žalobci, který česky rozumí, muselo být na první pohled zjevné, že jej nevystavil žádný český orgán a že jde tedy o soukromou listinu, jejíž obsah není ničím zaručen. Z obsahu tohoto dokumentu nemohl oprávněně dovozovat a být v dobré víře, že pobývá na českém území legálně, byť ani tak by to nemělo pro naplnění důvodů pro správní vyhoštění žádný praktický význam. Pokud na obsah tohoto potvrzení žalobce přesto spoléhal, pak plně ke své tíži. Žalobní bod proto není důvodný.
43. Pokud jde o žalobní námitky vztahující se k osobním a rodinným poměrům, soud o nich uvážil takto. Z výpovědi žalobce nelze dovodit, že by v zemi původu neměl žádné zázemí. Žalobce naopak vypověděl, že na U. žije jeho r., jeho b., jeho b. m. a malý s. V žalobě se sice objevuje tvrzení, že b. žalobce je českým občanem, nicméně nic takového žalobce v průběhu celého řízení netvrdil, naopak při dalším výsledku výslovně uvedl, že jeho b. žije na U., byť o jeho občanství se nijak blíže nevyjadřoval. Z obsahu správního spisu nelze však nic takového seznat a soud má pochybnosti o tom, zda vůbec tato část žaloby reflektuje případ žalobce a nebyla nedopatřením zkopírována z žaloby jiné, neboť se zcela mýlí s realitami nyní souzené věci. Soud pochybuje o tom, že takovou okolnost, která potenciálně může mít v řízení význam, by žalobce správním orgánům nesdělil. Proto má toto tvrzení za nepřiléhavé a neodpovídající skutečnosti a jako takovým se jím dále nezabýval.
44. Dále soud uvádí, že žalobci je X let, přičemž do České republiky přicestoval dle svého vyjádření koncem roku 2015, délku jeho pobytu na českém území tak v žádném případě nelze charakterizovat jako velkou část života. Ze správního spisu nelze dovodit jinou vazbu na území České republiky než tvrzený vztah s přítelkyní žalobce. Soud se proto neztotožňuje s tvrzením žalobce, že si na území České republiky vytvořil pevné a stabilní zázemí. Žalobce namítá, že žalovanou nebyla dostatečně posouzena přiměřenost zásahu

do jeho soukromého a rodinného života. Neuvádí však jedinou konkrétní skutečnost či okolnost, která by v řízení vyšla najevo a k níž by správní orgány obou stupňů nepřihlédly. Tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu se soud již výše zabýval. Jediné tvrzení, které žalobce v průběhu správního řízení setrvale uváděl, je jeho vztah s přítelkyní. Soud ze správního spisu zjistil, že v místě, o němž není sporu, že má být místem vedení společné domácnosti žalobce a jeho přítelkyně, byla prováděna opakovaně pobytová kontrola s cílem ověřit existenci jejího skutečného vedení. Opakovaně byla i na žalobcem udané telefonní číslo kontaktována přítelkyně žalobce za účelem realizace pobytové kontroly či sjednání termínu, který bude vyhovující. V úředních záznamech policejní hlídky je výslovně uvedeno, že číslo se volané na display telefonu objevovalo a nic tedy nebránilo přítelkyni žalobce, o jejíž telefonní číslo se mělo jednat, aby zavolala zpět. Soud tyto snahy správního orgánu I. stupně pokládá za zcela dostačující k tomu, aby bylo možné zhodnotit, že byly vyhledávány i skutečnosti, které mohly svědčit ve prospěch žalobce. Žalobce tedy nemůže nyní v žalobě úspěšně tvrdit, že se správní orgány zaměřily pouze na okolnosti, které svědčí v jeho neprospěch. Jiné okolnosti, které by mohly svědčit v jeho prospěch žalobce v průběhu správního řízení, ani v žalobě neuvedl.

45. Soud připomíná, že je primárně v zájmu žalobce, aby tvrzený vztah se svou přítelkyní správními orgány osvědčil. Není v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, pokud se správní orgán opakovaně pokouší ověřit určitou skutečnost, která svědčí účastníku řízení ku prospěchu a již lze ověřit pouze za přispění a poskytnutím součinnosti tohoto účastníka, přičemž se mu to nepodaří pro nesoučinnost tohoto účastníka, ač k ní byl vyzýván. Povinnost správních orgánů zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení není absolutní, ale je v konkrétním případě limitována právě tím, zda tento účastník potřebnou součinnost poskytne. Existenci vedení společné domácnosti žalobce s jeho přítelkyní se tak ve správním řízení prokázat nepodařilo, byť to samozřejmě samo o sobě neznamená, že tvrzený vztah neexistuje, stejně tak jako ze samotné existence vedení společné domácnosti ještě nelze bez dalšího vyvozovat, že existuje. Žalobce pak neposkytl správním orgánům další informace, kterými by osvědčil své rodinné, kulturní či sociální vazby a z nichž by poté správní orgány mohly vycházet. Žalovaná tak se zjištěným skutkovým stavem naložila správně, když uvedla, že se vedení společné domácnosti nepodařilo prokázat a tomu uzpůsobila i rozsah, ve kterém se zabývala zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Správně rovněž poukázala na skutečnost, že celá rodina žalobce žije na U., což jednoznačně plyne ze správního spisu. Žalobce tyto ani ostatní uváděné skutečnosti v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. S ohledem na všechny tyto okolnosti soud nepovažuje zásah do soukromého a rodinného života za nepřiměřený a tedy ani nemá za to, že by nebylo možné za těchto okolností rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
46. Žalobci nelze přisvědčit ani, pokud vytýká žalované, že konstatovala, že tvrzený vztah s přítelkyní žalobce je možné realizovat i v jiné zemi než je Česká republika. Naopak to svědčí o tom, že se žalovaná žalobcovými poměry zabývala a dospěla ke zcela oprávněným závěrům, že zde jsou i jiné možnosti jak může žalobce svůj tvrzený vztah nadále udržovat a že doba jednoho roku není tak nepřiměřeně dlouhá. Žalovaná rovněž připustila, že správní vyhoštění představuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce, ale nejde o zásah, který by byl vzhledem ke zjištěným skutečnostem nepřiměřený. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že z práv ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, respektive článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č.

209/1992 Sb.) nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak vyslovil Evropský soud pro lidská práva ve svém rozsudku *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království* ze dne 28. 5. 1985, stížnosti č. 9214/80; 9473/81; 9474/81 (v anglickém jazyce dostupné z http://www.echr.coe.int/ECHR/Homepage_EN) a tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64. Pokud tento závěr platí na manžela cizince, platí tím spíše i pro institucionálně méně významnou formu vztahu, jakým je neformalizované soužití dvou osob (arg. *a maiori and minus*), které však v nyní posuzovaném případě ani nebylo prokázáno. Soud uzavírá, že správní orgány zjistily v potřebném rozsahu skutečnosti nutné pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, v relevantních souvislostech je vyhodnotily a soud neshledal v této úvaze žádných mezer ani pochybností.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

47. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), neboť nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a za takové nepovažuje ani závazná stanoviska. Ani další výtky žalobce ve vztahu k napadenému rozhodnutí před soudem z důvodů výše vyložených nemohly obstát.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 9. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně